

Tjugosjunde söndagen under året 2022

”Hur länge, Herre, skall jag ropa utan att du lyssnar?” (Hab 1:2). Alla har vi nog någon gång ställt denna fråga, om vi skall vara ärliga – och det skall vi ju vara. Den bedjande människan kommer förr eller senare att känna igen sig i profeten Habackuks situation. Vi förväntar oss ofta att få bestämt besked i alla möjliga frågor från Vår Herre. Speciellt när livet är svårt och hopplöst längtar vi efter Guds ingripande. Varför tar inte det hemska kriget i Ukraina inte slut? ”Varför låter du mig bevittna ondskan?” (Hab 1:3). Vi skulle så gärna vilja att Gud gjorde slut på allt vad ondska och lidande heter med en enda gång. Samtidigt vet vi att Gud är oändligt tålmodig med oss människor och förväntar sig att vi en gång kommer till besinning och omvänder sig från allt som är ont. Guds ständiga svar på alla frågor är en person, Jesus Kristus. I honom ser vi Guds sanna ansikte. I honom måste vi också spegla oss själva, så att vi kan bli honom lika. Det är honom vi måste lyssna på och se på för att få svar på alla våra frågor. Jesus Kristus är det eviga Ordet som har blivit kött, men han har också blivit det eviga och ständiga svaret, Guds svar på alla våra frågor och problem. I honom kommer vi förr eller senare att finna svaret på allt det vi undrar över och kämpar med.

Vårt liv här på jorden är en ständig dialog med Jesus Kristus. Mer och mer kan vi växa in i denna Du-jag relation med honom som gör att vi finner oss till rätta i den konkreta tillvaro där vi lever. Han lyser upp vårt liv med sanningens och barmhärtighetens ljus. Han visar oss rätt väg i alla de valmöjligheter som livet erbjuder oss. Därför är det så viktigt att vår inre dialog med honom får fortgå, vad som än händer, hur vi än känner det eller om vi inte känner något alls. Han talar till oss i Skriften. Han ger oss sin nåd i sakramenten. Han är ständigt sysselsatt med oss för att visa oss sin omsorg och leda oss rätt på livets alla vägar. Det är det som är den stora och oskattbara nåd vi har fått i vårt dop. Tyvärr glömmet vi det ständigt och därför måste vi väckas till liv, så att vi kan lyssna och ta emot honom just som de svaga människor vi är. Paulus säger att det som behövs är att ”blåsa liv i den nådegåva från Gud” (2 Tim 1:6) som redan finns inom oss, men som ständigt behöver förnyas.

Det är den helige Ande som ständig vill blåsa nytt liv i oss, så att vi kan leva i ständig gemenskap med Jesus, efterfölja honom och göra hans kärlek synlig genom det vi gör för de andra. ”Vi är odugliga tjänare, vi har bara gjort vad vi är skyldiga att göra” (Luk 17:10). Denna ödmjuka grundattityd är så viktig. Det är så lätt att falla i hänförelse och trance inför allt det goda vi gör. Men gång på gång får vi ändå erfara att vi kommer till korta och beter oss som självpupptagna och uppblåsta ögontjänare. Jesus vill hjälpa oss att bli äkta tjänare som han själv som inte kom för att bli tjänad utan för att tjäna sin Fader och var och en av oss. I

dagens evangelium ser vi att en äkta tjänare inte förväntar sig något tack för det lilla goda han händelsevis har uträttat. Otack är världens lön, säger man. Och ibland skulle vi faktiskt vara frestade att säga att otack också är Guds lön. Vi skulle alltför gärna vilja höra att han verkligen är tacksam över det lilla goda som vi till äventyrs har gjort.

I stället måste vi lära oss att se allt det goda och underbara som Gud gör för oss. Hela livet är hans gåva. Allt det vackra vi ser. Allt det goda som vi får erfara, men också det svåra. Allt, absolut allt är hans gåva och nåd. När vi väl vuxit in i vår kallelse och värdighet att få vara Guds tjänare, upptäcker vi till vår glädje att han ständigt överöser oss med sina gåvor. Den stora prøvostenen är om vi också kan se på det lidande som förr eller senare kommer på vår lott som hans gåva som vi tacksamt tar emot. Förr eller senare ställs vi alltid inför denna valmöjlighet: att ta emot det oundvikliga lidande som drabbar oss som en gåva eller som en börda. Det är aldrig ett lättvindigt val. Det kan kosta oss en kamp på liv och död. Paulus ger oss en vink om hur vi kan bete oss: "Lid för evangeliet du också. med kraften från Gud" (2 Tim 1:8). Om vi tar på oss det lidande som kommer oss till del, av vilket slag det vara månde, i gemenskap med den lidande Kristus då bär det alltid frukt. Evangeliet lär oss se på allt i ljuset av Guds kärlek och sanning. Allt förändras när vi ser på livets svåra sidor med Jesu ögon. Han tog på sig vårt lidande, vår kamp, våra provningar, för att detta skulle leda oss närmare Fadern.

Varje dag på nytt ställs vi inför nya frågor och utmaningar. Både i vårt eget lilla liv och i världens stora och komplicerade frågor behöver vi lära oss att se på allt i Guds ljus. Genom trons, hoppets och kärlekens gåvor kan vi tolka allt det vi är med om och som händer i världen utifrån Guds horisont. Vi är aldrig ensamma och övergivna. Det finns någon som ständigt viskar inom oss "Du är mitt barn, min älskade. Jag vill följa dig steg för steg och bära dina bördor". När det väl går upp för oss hur nära Jesus är oss och hur mycket han vill göra för oss, då förändras allt. Då är det vår stora glädje att få vara hans odugliga, men högt älskade tjänare. Jesus kom till världen för att tjäna dess frälsning. Han kommer ständigt till oss för att tjäna vår frälsning. Tänk om vi äntligen kunde ta till oss det och lita på det. Då skulle allt förvandlas. Dimmorna skulle skingras. Hans ljus skulle lysa upp allt.

Under tiden får vi fortsätta att ropa ut vår nöd: "Hur länge, Herre, skall jag ropa utan att du lyssnar?" (Hab 1:2). Men en dag tystnar detta rop av sig självt, den lyckliga dag när vi förstår att vi ständigt är djupt förenade med den Gud som alltid lyssnar till sina barn och hör deras innersta längtan och nöd, innan de själva ens har kunnat tänka en enda tanke. I Jesus har Fadern besvarat alla våra frågor och böner. Han i sin tur ger oss den kraft och glädje vi behöver för att förbli odugliga, men oändligt älskade tjänare.